

ပြဿနာတင်

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး

(၈)

WAR AND PEACE

LEO TOLSTOY

အပိုင်း (၁၅)

အခန်း(၁)

လူတစ်ယောက်သည် သတ္တဝါတစ်ခု သေဆုံးသွားခြင်းကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရလေသည် ။ မိမိကဲ့သို့ အသွေးအသားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ရုပ်တစ်ခုသည် မိမိမျက်စိရှေ့ မှောက်မှာ ပင် ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ခဲ့ရလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုသေဆုံး သွားသောအရာသည် မိမိချစ်မြတ်နိုး၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အပ်သော လူသတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဆို လျှင်ကား သေခြင်းတရားကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ဝေဒနာမျှသာမကတော့ချေ။ အဆုံးကြီးဆုံး ရလေပြီ၊ ကွေကွင်းရလေပြီဟူသော (စေတသိကဝေဒနာ) စိတ်၏ ဒဏ်ရာတစ်မျိုးကိုလည်း ခံစားရ လေသည် ။ စိတ်၏ ဒဏ်ရာသည် (ကာယိကဝေဒနာဟု ဆိုအပ်သော) ကိုယ်၏ ဒဏ်ရာကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သေလုမျောပါးကြီးကျယ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပေါ်ယံတွင် ပျောက်ကင်းသွားတတ် သည့်တိုင် အတွင်း၌ မြဲလျက်ရှိကာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိသည် နှင့် တစ်ပိုင်နက်

အသည်းခိုက် အောင် နာကျင်ခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။ ။

မင်းသားကလေးအင်ဒရေ ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်၌ နာတာရှာနှင့် မင်းသမီးမေရီတို့ သည် ထိုအတိုင်းပင် ခံစားကြရမိသည်။ ။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် စိတ်ဝမ်းအားငယ်လျက်ရှိကာ ၎င်းတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသော သေခြင်းတရားဟူသည့် တိမ်တိုက်ကြီးကို မမြင်ရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ဘဝကို ရဲရဲမကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ သည် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိသော ၎င်းတို့ ၏ ဒဏ်ရာကို ကြမ်းတမ်း နာကျင်သောအရာနှင့် ခိုက်မိခြင်းမရှိစေရန် အထူး သတိပြု ကာကွယ်ကြ၏။ လမ်းမမှ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကရထားတစ်စင်း၏ အသံ၊ ထမင်းစားခေါ်သံ၊ မည်သည့်အဝတ်ကို ထုတ်ပေး ရမည်နည်းဟု အစေတော်များက လာရောက် မေးမြန်းသံ၊ အထူးသဖြင့် ရိုးသားလှိုက်လှဲခြင်း မရှိသော ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်သံ စသည့် မြင်သမျှ ကြား သမျှအရာတိုင်းသည် ၎င်းတို့ အား စော်ကား နှောင့်ယှက်လျက် ရှိသည် ဟု ထင်မိကြ၏။ ထိုအသံများ သည် ၎င်းတို့ ဒဏ်ရာကို အပ်ဖြင့် ဆွသကဲ့သို့ နာကျင်စေ၏။ ၎င်းတို့ သည် ၎င်းတို့ ၏ ရင်ထဲတွင် ယခုတိုင် ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေးနက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဘာဝနာတေးကို နား ထောင်ရန်အတွက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို အလိုရှိကြရာ ထိုအသံများ သည် ချိုးဖောက် ဖျက်ဆီးလျက် ရှိကြ၏။ မိမိတို့ ရှေ့တွင် လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော သေခြင်းတရား၏ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်၍ ဆုံးဆမထင်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ငုံ့ကြည့် လျက်ရှိသော ၎င်းတို့ အား ထိုအသံ များက နှောင့်ယှက်ဟန့်တားလျက် ရှိကြ၏။

၎င်းတို့ နှစ်ဦးတည်း ရှိသည့်အခါကျမှ သာလျှင် ၎င်းတို့ သည်

ထိုအနှောင့်အယှက်များ ၊ နာကျင်မှုများမှ ကင်းဝေးကာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရတော့သည် ။ ၎င်းတို့ သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပင် များ စွာမပြောမိကြချေ။ ပြောသည် ဆိုလျှင်လည်း အလွန်အရေးမကြီးသည့်ကိစ္စ များကိုသာ ပြောဆိုခြင်း ပြုကြပေသည် ။

၎င်းတို့ သည် အနာဂတ်အကြောင်းကိုလည်း တွေးတောပြောမိဆိုခြင်း မပြုရန် ရှောင်ကြဉ်ကြ လေသည် ။ အနာဂတ်အကြောင်းကို တွေးတောပြောဆိုခြင်းသည် ကွယ်လွန်သူမင်းသားလေး အင်ဒ ရေအား အောက်မေ့တသရသော အဖြစ်ကို စော်ကားရာရောက်သည် ဟု ထင်မိကြသည် ။ ကွယ်လွန်လေပြီးဖြစ်သော မင်းသားကလေး အင်ဒရေနှင့် ပက်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုမိရန် လည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် ကြီးစွာသတိထား၍ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းပြုသည် ။ ၎င်းတို့ ၏ စိတ်၌ ၎င်းတို့ နှစ် ဦး ဖြတ်သန်းကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအရာတို့ ကို စကားလုံးများ ဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှာ မရနိုင်ဟူ၍ လည်း ယူဆ လျက်ရှိကြပေသည် ။ သေလွန်ပြီးသူ၏ အသေလွန်မီက အသေးစိတ်အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုခြင်းသည် မိမိတို့ ရှေ့မှောက်တွင် ပြီးမြောက်အဆုံးတိုင်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သည့် မရဏတရား၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု၊ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်မှုတို့ ကို သေးနပ်သိမ်ဖျင်းအောင် ဖျက်ဆီး ရာ ရောက်သည် ဟု လည်း ထင်မိကြလေသည် ။

ဤသို့စကားမဆိုဘဲ တုဏှိဘာဝပြုလျက်ရှိကြခြင်း၊ ထိုကိစ္စနှင့် နီးနွယ်သွားမည့် အရာများကို ပြောဆိုခြင်း မပြုမိရန် အမြဲတစေ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းစသည့် နည်းလမ်းများ ဖြင့် ၎င်းတို့ သည် ၎င်းတို့ ပြောဆိုလိုခြင်းမရှိသော ကိစ္စကြီးကို အဘက်ဘက်မှ ကာရံထားခဲ့ကြသည် ။

သို့ဖြင့် ၎င်းတို့ အောက် မေ့ နှလုံးသွင်းလျက်ရှိသော အရာတို့ သည် ၎င်းတို့ ၏ စိတ်၌ ပို၍ ကြည်လင်၊ ပို၍ ထက်မြက်လာခဲ့လေသည်။ ။

သို့ရာတွင် လောက၌ အနှောင့်အယှက်မရှိ ပြည့်စုံသော ပျော်ရွှင်ခြင်းဟူသည် မရှိနိုင်သကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်မရှိ ပြည့်စုံသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဟူ၍ လည်း မရှိနိုင်ချေ။ မင်းသမီးလေးမေရီသည် ယခုအခါ၌ မိမိကံကြမ္မာကို မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ဖန်တီးရမည့် တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်၊ မိမိတူ တော်လေးကို စောင့်ရှောက်ရမည့် တစ်ဦးတည်းသော အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးလေးမေရီသည် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်လုံးလုံး မိမိခိုအောင်းလျက်ရှိရာ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခြင်းနိုင်ငံမှ လူ့ဘဝကြီးသို့ ပထမဆုံး ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ။

မင်းသမီးလေးမေရီသည် ဆွေမျိုးများ ဆီမှ စာများ ရရှိခဲ့ရာ ထိုစာများကို ပြန်ရဦးမည်။ တူတော်မင်းသားလေး၏ အခန်းမှာ စွတ်စိုလျက်ရှိသဖြင့် တူတော်လေးမှာ ချောင်းဆိုးလျက် ရှိသည်။ ။

ကျွန်ယုံကြီးအယ်ပါတစ် ရောက်လာ ကာ မိမိတို့ ၏ စီးပွားရေးကိစ္စများကို လာရောက် ပြောဆိုခြင်း ပြုသည့်ပြင် တစ်စုံတစ်ရာ ပျက်စီး ခြင်းမရှိ၊ အနည်းငယ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံဖို့ သာ လိုသည့်မော်စကို ဗော်ဗီဇင်ကာလမ်း စံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း ပြုရန် အကြံပေးလျက်ရှိသည်။ ။

လူ့ဘဝကြီးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ သည် မဟုတ်သည့်အတွက် ထိုလူ့ဘဝကြီးတွင် နေထိုင်လှုပ်ရှားခြင်း ပြုရဦးတော့မည်။ မင်းသမီး လေးမေရီသည် မိမိ ယခုတိုင်စီးဖြန်းလျက်ရှိသော ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွန့်လွှတ်ကာ နာတာရှာအား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည်ကို ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း အမှုပွေလှသော လူ့ဘဝ၏

ကိစ္စဝိစ္စများက ၎င်းအား တောင်းဆိုလျက်ရှိလေပြီ။ သို့ဖြင့် မင်းသမီးလေးမေရီသည် စိတ် မပျံ့တပါးဖြင့် လူမှုကိစ္စများ အလိုသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည် ။ မင်းသမီးလေးမေရီသည် အယ်ပါတစ်နှင့် စာရင်းရှင်းရ၏။ မိမိ၏ တူတော်လေးအတွက် စာပြဆရာ ဒီဆေးလ်နှင့်တိုင်ပင်ရ၏။ မော်စကိုသို့ ထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေးကာ ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရ၏။

နာ တာ ရှာ မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေ့ရှိလေသည် ။ မင်းသမီးလေးမေရီ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သောအခါ၌ ၎င်းနှင့်လည်း ခပ်ခွာခွာ လုပ်လျက်ရှိလေသည် ။

မင်းသမီးလေးမေရီကား နာတာရှာအားမိမိနှင့်အတူ မော်စကိုသို့ ထည့်လိုက်ရန် မြို့စားက တော်ကြီးကို ပြောသည့်အခါ၌ မိဘနှစ်ပါးလုံးကပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြ၏။ သမီးထွေး နာတာရှာမှာ တစ်နေ့တခြား အားအင်ကုန်ခမ်းလျက်ရှိရာ ‘ရေပြောင်း မြေပြောင်း’ သဘောမျိုး ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခြင်း၊ မော်စကို၌ သမားတော်ကြီးများကို ပြသခြင်း စသည် တို့ လိုအပ်သည် ဟု ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ယူဆကြသည် ။

"ဟင်းအင်း မေဖျား၊ နာတာရှာ ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူး။ နာတာရှာဘာသာ နာတာရှာ အေးဆေးပဲနေပါရစေ မေဖျား"

မော်စကိုသို့ လိုက်သွားရန် ပြောသည့်အခါတွင် နာတာရှာသည် ခန်းမဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက် သွား၏။ မျက်ရည်များကိုလည်း မနည်းထိန်းချုပ်ထားရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမျက်ရည်များမှာ ဝမ်း နည်းခြင်းထက် ဝေခွဲမရဖြစ်ခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်း တို့ ကြောင့်ဖြစ်သော မျက်ရည်များ သာ ဖြစ်လေသည် ။

မင်းသမီးလေးမေရီသည် မိမိအား ခွဲခွာသွားလေပြီ။ ယခုအချိန်တွင် ပူဆွေးသောက ရောက်ရ သူမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည် ဟု သိရှိခံစားမိသည့် အချိန်မှ စ၍ နာတာရှာသည် မိမိအိပ်ခန်းဆောင်အတွင်း တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည် ။ ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ သေးသွယ်တုန်ယင်သော လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် တွေ့ရာကို ဆုတ် ဖြေချေလိုက်၊ ကြည့်မိကြည့်ရာကို မျက်လုံးကြီးများ အကြောင်သားဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ် လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ အထီးကျန်နေရခြင်းသည် နာတာရှာ၏ ခွန်းအားကို ယုတ်လျော့စေ၍ စိတ်ကို တရိရိနွမ်းစေ၏။ သို့သော်လည်း နာတာရှာအဖို့ အထီးကျန်မနေ၍ မဖြစ်ပါ။ အထီးကျန်ဘဝသည် နာတာရှာအဖို့ လုံးဝလိုအပ်သောအရာ ဖြစ်ပါသည် ။ ခန်းဆောင်ထဲသို့ တစ်ဦးတစ်ယောက် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နာတာရှည်သည် ဖျတ်ခနဲထသွားကာ မျက်နှာထားကိုလည်း ကောင်း၊ အမူအရာကိုလည်းကောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တတ်၏။ ထို့နောက် ထိုသူပြန်ထွက်သွားမည့် အချိန်ကို အောင့်အည်းစောင့်စားကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ဟန်ပြုနေတတ်သည် ။ သို့မဟုတ် တက် တင်းထိုးဟန်ပြုနေတတ်သည် ။

နာတာရှာသည် ၎င်း၏ ခွန်အားနှင့် မမျှအောင်ကြီးလေးလှသည့် ကြောက်ဖွယ်မေးခွန်းကြီး နှင့် နပန်းလုံးလျက် ရှိရင်း ၎င်းစီးဖြန်းလျက်ရှိရာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း၌ ပျောက်ကွယ်နစ်မြုပ်သွား တော့မည်လောဟု ပင် အမြဲတစေခံစားမိသည် ။

ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ခါနီးတစ်နေ့၌ ဖျော့တော့ ပိန်ချုံးလျက် ရှိသော နာတာရှာသည် အနက်ရောင် သိုးမွေးဝတ်စုံကို ဝတ်၍ ကျစ်ဆံမြီးကို

လျော့ရိလျော့ရဲ ထိုးထားကာ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲရှိ ထိုင်ဖုံတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ။ ၎င်း၏ မျက်လုံးများ သည် တံခါးထောင့် တစ်နေရာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၍ တုန်ယင်သော လက်ချောင်းကလေးများ သည် ပိုးခါးစည်းကြိုးများကို ချေမွလိုက် ဖြန့်လိုက်ပြု နေကြသည်။ ။

နာတာရှာသည် မင်းသားကလေး အင်ဒရေထွက်သွားရာ ဖြစ်သော တံခါးဝသို့ စိုက်ကြည့် လျက်ရှိ၏။ တံခါး၏ အပြင်ဘက်၌ ကား လူ့ဘဝ၏ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းရှိပေသည်။ ။ နာတာရှာသည် လူ့ ဘဝ၏ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းကို ယခင်က တစ်ခါမျှ တွေးတောခြင်း မပြုဘူးခဲ့ချေ။ ထို မှာ ဘက်ကမ်းသည် ယခင်က မိမိနှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသည် ဟု ထင်ခဲ့၏။ မရောက်နိုင်ဟု ထင်၏။ ယခုကား ထိုမှာ ဘက် ကမ်းသည် မိမိနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိလေပြီ။ မိမိနှင့် လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လျက် ရှိနေပြီ။ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းသည် အနှစ်အရသာ ကင်းမဲ့ခြင်း၊ အထီးကျန် ဖြစ်ရခြင်း၊ ပူပန်သောကဖြစ်ရခြင်း၊ သိက္ခာ ကင်းခြင်းစသည် တို့ ဖြင့် ပြီးသော လူ့ဘဝ၏ ဤမှာ ဘက်ကမ်းကို မြင်ရခြင်းထက်ပင် ထင်ရှားလျက် ရှိသေးတယ်။

နာတာရှာသည် မင်းသားကလေး အင်ဒရေရှိရာ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းသို့ ငေးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ၌ ကား မင်းသားကလေး အင်ဒရေသည် မိမိ၏ အနီးတွင် ပင်ရှိသည် ဟု ထင်မိ၏။ မိတစ်ရှိရွာစခန်း၊ ထရွှက်ဇာ ဘုန်းကြီးကျောင်းစခန်း၊ ယာဂိုစလာဗာစခန်းများ တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။

နာတာရှာသည် မင်းသားကလေး အင်ဒရေ၏ မျက်နှာကို မြင်မိ၏။

မင်းသားကလေး အင်ဒ ရေ၏ အသံကို ကြားမိ၏။ မိမိတို့ နှစ်ဦး ပြောဆိုခဲ့သောစကားများကိုလည်း ပြန်၍ ပြောမိ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် လည်း မိမိတို့ နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲတွင် ရှိ၍ တစ်နေ့တွင် မလွဲမရှောင်သာ ပွင့်အန်ထွက်လာမည့် စကားလုံးများကို ရွတ်ဆိုကြည့်မိ၏။

မင်းသားကလေး အင်ဒရေသည် ကတ္တီပါဝတ်ရုံကိုခြုံလျက် အရိုးငေါငေါထွက်၍ ဖြူရော်သော လက်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ လက်တင်ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိ၏။ ၎င်း၏ ရင်သည် ကြည့်ရက် စရာ မရှိလောက်အောင် ပြားချပ်လျက်ရှိကာ ပခုံးများ သည် မြင့်တက်ထောင်ထနေကြ၏။ ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းများ သည် တင်းကျပ်စွာစေ့လျက်၊ မျက်လုံးများ သည် တောက်ပလျက်ရှိကြ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် လည်း နဖူးပေါ်တွင် အစွန်းများ ထင်လာကြကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပျောက်ကွယ်သွား ကြ၏။ ခြေတစ်ဖက်သည် တစ်ချီတစ်ချီတွင် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားတတ်၏။ မင်းသားလေး အင်ဒရေသည် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှီ တံခံလျက်ရှိကြောင်း နာတာရှာ သိပါသည်။ ။

‘ဘယ်လို ဝေဒနာများ ပါလိမ့်နော်။ ဒီဝေဒနာကို ဘာကြောင့်များ ခံစားနေရတာပါလိမ့်။ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်များ ခံစားနေရသလဲမသိဘူး’ နာတာရှာသည် မင်းသား ကလေး အင်ဒရေကို ကြည့်၍ တွေးမိသည် ။ မင်းသားကလေး အင်ဒရေသည် နာတာရှာ ကြည့်နေ ကြောင်းကို သတိပြုမိသဖြင့် မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်၍

"ဒုက္ခိတ လူမမာကြီးတစ်ယောက်အနားမှာ ထိုင်ပြီး ဒီလူမမာကြီးကို တစ်သက်လုံး ဆေးပေး မီးယူစောင့်ရှောက်သွားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခဟာ လူမမာဒုက္ခထက် ကြီးပါတယ် နာတာရှာ။"

စိတ်ချမ်းသာစရာဆိုလို့ ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မလဲ။ ထာဝရငရဲဘုံကြီးနဲ့ အတူတူပါပဲ"

မင်းသားကလေး အင်ဒရေသည် နာတာရှာ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ထုံးစံအတိုင်း နာတာရှာကလည်း ဘာပြောရမည်ဟု စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုရသေးဘဲ မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည် ။

"အို ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းဘယ်နေမလဲ။ တစ်နေ့တော့ ပျောက်မှာ ပေါ့။ ရှင်းရှင်းကြီး ကောင်းသွားမှာ ပေါ့"

နာတာရှာသည် ဤစကားများကို ပြောစဉ်က မြင်ကွင်းကို အမှတ်ရလာကာ ထိုစဉ်က ခံစားချက်များကို ပြန်ခံစားမိသည် ။ ဤစကားများကိုပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည့် မင်းသားကလေး အင်ဒရေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည် ။ မိမိစကားများ ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် မင်းသားကလေး အင်ဒရေ၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကဖော်ပြလျက် ရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်စပြုလာသည် ။

နာတာရှာသည် ထိုစကားများကို ကြားယောင်ကာ ယခုအချိန်၌ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောမိ သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုဟာ ဒီဝေဒနာကြီးကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ခံစားသွားရ မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခကြီးလှတယ်လို့ အစ်ကိုပြောတာကို နာတာရှာ သဘောတူပါတယ်။ ဒီတုန်းက နာတာရှာက ‘မကြာခင် ပျောက်သွားမှာ ပါ အစ်ကို’လို့ နာတာရှာ ပြောခဲ့တယ်။ နာတာရှာပြောတဲ့ အဓိ ပွယ်က အစ်ကိုဒုက္ခ ကြီးလွန်းတဲ့ အတွက်

အစ်ကိုအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ အစ်ကို။ အစ်ကို အနားမှာ ဆေးပေးမီးယူ လုပ်ရမယ့် နာတာရှာဒုက္ခအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို အစ်ကိုကတော့ တစ်မျိုးနားလည်ခဲ့တယ်။ သူ့ဒုက္ခအတွက် မစိုးရိမ်ဘဲနာတာရှာ ဒုက္ခအတွက် စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုဟာ မသေချင်ရှာသေးဘူး။ လူ့ဘဝကြီးမှာ နေချင် ရှာသေးတယ်။ နာတာရှာပြောတဲ့ စကားကလဲ အားမရစရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုက်မဲလိုက်တာ။ တွေးတော့ တခြား ပြောတော့တခြား။ နာတာရှာ ပြောချင်တဲ့ စကားက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ နာတာရှာ ပြောချင်တာက အစ်ကို နာတာရှာရှေ့မှောက်မှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခတွေကို ခံစားရ၊ ခံစားရ သည် ဖြစ်စေ ခုလို အစ်ကိုမရှိတော့တာနဲ့ နှိုင်းစာရင် အဲဒီအဖြစ်ကမှ နာတာရှာအဖို့ စိတ်ချမ်းသာ ဦးမယ်လို့ ပြောတာပါ။ တကယ်လို့ အစ်ကို သေသွားရင်လဲ နာတာရှာရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ နာတာရှာရဲ့ အပြုအစုကိုခံပြီး သေသွားတာကို မြင်ရရင် နာတာရှာ ဒီဒုက္ခတွေကို ခံရကျိုးနပ်ပြီလို့ ပြောခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ အစ်ကို မရှိတော့ဘူး။ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ နာတာ ရှာရဲ့ အချစ်ကို အစ်ကိုသိမသွားတော့ဘူး။ နာတာရှာရဲ့ တောင်းပန်သံကို အစ်ကိုကြားမသွားရတော့ ဘူး။ နာတာရှာဟာ ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ကျေအောင် ဘယ်လိုကြိုးစားဆပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကို ဘယ်တော့မှ သိ တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အစ်ကို မရှိတဲ့ နောက်မှာ နာတာရှာရဲ့ အမှားတွေကို ဘယ်တော့ မှ အမှန်ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။"

နာတာရှာသည် ပါးစပ်က အသံထွက်ပြောမိ၏။ ၎င်း၏ စိတ်ထဲတွင်

မင်းသားကလေး အင်ဒရေကလည်း ထိုစကားများကို ပြန်ပြောနေသည် ဟု ထင်၏။ နာတာရှာသည် မင်းသားကလေး အင်ဒရေ၏ စကားများကို စိတ်ကူးဖြင့် ပြောကြားနေမိသည် ။

‘နာတာရှာဒုက္ခက အစ်ကိုဒုက္ခနဲ့ စာရင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ နွားခြေရာခွက်လို ကွာခြား ပါတယ် အစ်ကို။ မပြောပလောက်ပါဘူး။ နာတာရှာရဲ့ ဘဝမှာ အစ်ကိုကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ မရှိပါ ဘူး အစ်ကို။ ဒါ့ကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ အတူ ဒုက္ခတွေကို အတူတကွခံရခြင်းသည် ပင်လျှင် နာတာရှာအဖို့ အကြီးဆုံးသောပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အကြီးဆုံးသော သုခဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို’

မင်းသားကလေး အင်ဒရေသည် မကွယ်လွန်မီ လေးရက်ခန့်က နာတာရှာ၏ လက်ကလေး များကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ် နေသကဲ့သို့ ယခုလည်း ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိသည် ဟု နာတာရှာထင်၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ယခင်က မပြောခဲ့ရသောစကားများကို ယခုမှ ဖွင့်အန်နေမိသည် ။

"အစ်ကိုကို နာတာရှာ ချစ်ပါတယ် အစ်ကို။ နာတာရှာ အသည်းခိုက်အောင် ချစ်ပါတယ်"

နာတာရှာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ အံ့ကိုကြိတ်၍ ဆို၏။

နာတာရှာသည် ရင်တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာရာမှ မျက်ရည်များ သည် စီးကျလာကြသည် ။ ထိုအ ခါကျမှ မိမိသည် ဤစကားများကို မည်သူ့အား ပြောဆိုနေသနည်း။ မင်းသားလေး အင်ဒရေသည် ဤလူ့လောကကြီးတွင် မရှိတော့ပြီ မဟုတ်လောဟူသော အသိတရားသည် ဝင်ရောက်လာကာ မင်း သားကလေး အင်ဒရေရှိရာ လူ့ဘဝ၏ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းသို့ အားစိုက်၍ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်မိပြန်

သည် ။ ထိုအခါ၌ ကား မိမိသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ သိနိုင်၊
သိနားလည်ရန်ခက်သော ဘုံကြီးထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း
နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီဟု ထင်ရသည် ။ ဤသို့ရှိစဉ်တွင်
ဂျောက်ခနဲ တံခါး ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် (ထိုအသံသည်
နာတာရှာ၏ စိတ်၌ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည် ဟု ထင်မိ၏။)
အစေတော်ကြီး ဒွန်ယာရှာသည် ဣန္ဒြေကိုမျှ မဆည်နိုင်ဘဲ
မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ခန်း ဆောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာ၏။

"သခင်မလေး၊ သခင်မလေး။ သခင်ကြီးက ခေါ်တယ်ဖျာ။
သတင်းကတော့ မကောင်းဘူး ဖျာ။ သခင်လေးပီတာနဲ့ ပက်သက်လို့
စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်ဖျာ"

အစေတော်ကြီးသည် ငိုရှိုက်၍ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည် ။

အခန်း(၂)

နာတာရှာသည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် အထီးကျန်ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက အိမ်သူအိမ်သားများကို လည်း သူစိမ်းတစ်ရံဆန်များ သဖွယ် သဘောထားလျက် ရှိလေသည်။ ။ ဖခင်မြို့စားကြီး ရှေ့စတော့မ့် မိခင် မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် ဆွန်ယာတို့ အားလုံးသည် နာတာရှာနှင့် အမြဲတစေထိတွေ့ ဆက်ဆံနေရ သူများ ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ ၏ အပြောအဆို စိတ်သဘောထားများ သည် ဧကစာကျင့်လျက်ရှိသော မိမိ၏ အ ဖြစ်ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလျက် ရှိသည် ဟု နာတာရှာ ယူဆမိသည်။ ။ အစပထမ၌ နာတာရှာသည် ၎င်းတို့ အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သော်လည်း နောက်၌ ကား ၎င်းတို့ အား မိမိ၏ ခံစားချက် များကို လှောင်ပြောင်လျက်ရှိသည့် ပြုံးသူရန်ဘက်ကြီးများ သဖွယ် ထင်မှတ်လာခဲ့သည်။ ။ မောင်ငယ် ပီတာနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းသတင်းဟု အစေတော်ကြီး လာပြောသွားသော်လည်း နာတာရှာ သည် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားမလည်သေးချေ။

‘ဘာများ မကောင်းသတင်း ဖြစ်ရပြန်ပလဲ။ သူတို့ မှာ မကောင်းသတင်းရယ်လို့ များ ရှိသေး လို့ လား။ ဒီလိုပဲ မသိလိုက် မသိဘာသာ အေးချမ်းနေတဲ့ သူတို့ ဘဝမှာ မကောင်းသတင်းရယ်လို့ ဘာများ ရှိသေးလို့ လဲ’ နာတာရှာသည် ဤသို့တွေး၏။

ပွဲတက်ဆောင်ထဲသို့ နာတာရှာဝင်လာသောအခါ၌ ဖခင်မြို့စားကြီး

ရောစတော့ဗ်သည် မြို့စားကတော်ကြီး၏ ခန်းဆောင်ထဲမှ
သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာ၏။ မြို့စားကြီး ရောစတော့ဗ်၏ မျက်နှာ
သည် မဲ့လျက်ရှိကာ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ စိုရွဲလျက်ရှိသည် ။
မြို့စားကြီး ရောစတော့ဗ် သည် မိမိ၏ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ
မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲ၌ ရှိုက်၍ ငိုချင်လာသဖြင့် ခန်း
ဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ နာတာရှာကို
မြင်သည့်အခါ၌ မြို့စားကြီး ရော စတော့ဗ်သည်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်ခါပြပြီးနောက် ရှိုက်ကြီးတငင်
ငိုလျက်ရှိလေရာ ၎င်း၏ ကြင်နာသနားတတ်သော
မျက်နှာပုံပဲ့ဝိုင်းဝိုင်းကြီးသည် ရှုံ့မဲ့လျက် ရှိပေ၏။

"ဝီ ဝီတာ၊ ဝီတာ။ သွား သွား၊ သမီးထွေးကို မေဖျားခေါ်နေတယ်"
မြို့စားကြီး ရောစ တော့ဗ်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ်
ငိုလျက်ရှိရာက ထိုင်ဖုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက် ကာ မျက်နှာကို
လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားသည် ။

ထိုအခါ နာတာရှာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် လျှပ်စစ်ဓာတ်
စီးဝင်သွားသကဲ့သို့ တုန်လှုပ် သွား၏။ နှလုံး၌ ပြင်းစွာ နာကျင်ခြင်းကို
ခံစားလိုက်ရ၏။ မိမိ၏ နှလုံးသားသည် ဆုတ်ဖြေချေမှုခြင်း
ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ နာကျင်ကိုက်ခဲကာ ချက်ချင်းပင်
ဗုန်းဗုန်းလဲကျတော့မည်လောဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင်
ထိုဝေဒနာကြောင့် နာတာရှာသည် လောကီကိစ္စများ တွင် ဝင်ရောက်
စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ ဧကစာ ကျင့်နေခြင်းမှ
လွတ်မြောက်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရပြန်သည် ။ ဖခင်မြို့စားကြီး
ရောစ တော့ဗ် ဖြစ်ပျက်နေပုံနှင့်တကွ ခန်းဆောင်ထဲမှ
မိခင်မြို့စားကတော်ကြီး၏ တစာစာ ငိုကြွေးသံကို

မြင်ကြားရသည့်အခါ၌ နာတာရှာသည် သူ့ကိုယ်သူ မေ့လျော့ကာ မိမိရင်တွင်း၌ ပရိဒေဝ သောကမီး တောက်လောင်လျက်ရှိခြင်းကိုလည်း မေ့ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

နာတာရှာသည် ဖခင် မြို့စားကြီး ရော့စတော့ဗ်ထံသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မြို့စားကြီး ရော့စတော့ဗ်က လက်ခံပြုကာ မြို့စားကတော်ကြီး၏ ခန်းဆောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည် ။ မင်းသမီးလေးမေရီသည် မျက်နှာ ဖြူရော်ကာ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မြို့စားကတော် ကြီး၏ ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီးသော် နာတာရှာ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။ နာတာရှာသည် မင်းသမီးလေး မေရီကို မြင်လည်း မမြင်၊ ၎င်း၏ စကား များကို ကြားလည်း မကြားမိချေ။ နာတာရှာသည် ခန်းဆောင်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ အားတင်းသည့်ဟန်ဖြင့် တံခါးဝတွင် ခေတ္တရပ်နေလိုက်ပြီးနောက် မိခင် မြို့စားကတော်ကြီးထံသို့ ပြေး လာခဲ့၏။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် ပက်လက်ထိုင်ဖုံတစ်ခုပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်ရှိရင်းက ခေါင်းကို နံရံနှင့် ဆောင့်လျက် ရှိလေသည် ။ ဆွန်ယာနှင့် အစေတော်များက လက်မောင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားကြ၏။

"သမီးထွေး လာစမ်း၊ လာစမ်း။ သင်းတို့ မေဖျားကို မဟုတ်တာတွေ ပြောနေကြတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သွား၊ ၎င်းအနားတစ်ယောက်မှ မလာကြနဲ့ ။ တိုက်ပွဲကျသတဲ့ ။ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။ တိုက်ပွဲကျသတဲ့ "

မြို့စားကတော်ကြီးသည် အော်လျက်ရှိ၏။

နာတာရှာသည် ထိုင်ဖုံတွင် ခူးတစ်ဖက်ထောက်လျက်
မိခင်မြို့စားကတော်ကြီးကို ငုံ့၍ ဖက် ထား၏။ ထို့နောက်
မိခင်မြို့စားကတော်ကြီးကို ထူမ၍ ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်သည် ။

"မေဖျား၊ မေဖျား၊ သတိထားလေ။ သမီးထွေးရှိတယ်"နာတာရှာက
တတွတ်တွတ်ပြော၏။

နာတာရှာသည် မိခင် မြို့စားကတော်ကြီးကို အတင်းဖက်ထားရာမှ
မှီအုံးတစ်လုံးနှင့် ရေနွေး တစ်ကရား အယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်
မြို့စားကတော်ကြီး၏ ဝတ်ရုံကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လျက် အင်္ကျီကို
ချွတ်ပေးနေသည် ။

"မေဖျား၊ မေဖျား၊ သတိထားလေ"နာတာရှာသည် ပါးစပ်မှ
တဖွဖွရွတ်လျက် မိခင် မြို့စားကတော်ကြီး၏ ခေါင်းကို လည်းကောင်း၊
လက်ကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း နမ်း၏။ ၎င်း၏
မျက်လုံးများမှ လည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာလေသည် ။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် နာတာရှာ၏ လက်ကိုဖျစ်ညှစ်ထားရာက
မျက်လုံးများကို မှီ တ်၍ အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားသည် ။ ထို့နောက်
ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောင် ကြောင်ကြီး
ကြည့်နေသည် ။ နာတာရှာကို မြင်သောအခါတွင် နာတာရှာ၏
ခေါင်းကိုဖမ်းကိုင်ကာ လွတ်ထွက်သွားမည် စိုးသကဲ့သို့
အားကုန်ဖိထားသည် ။ နာတာရှာမှာ နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် မျက်စိ မှ
တ်၍ ရှုံ့မဲ့လျက် ရှိလေသည် ။ မြို့စားကတော်ကြီးသည် နာတာရှာ၏
မျက်နှာကို ဆွဲမော့၍ စိန်း စိန်းကြီး ကြည့်နေပြန်သည် ။

"သမီးထွေး မေဖျားကို ချစ်ရဲ့ လားဟင်။ မေဖျားကို လိမ်မပြောနဲ့
နော်။ မှန်မှန်ပြောစမ်း" မြို့စားကတော်ကြီးက ခပ်တိုးတိုးမေး၏။

နာတာရှာသည် မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
မိခင်မြို့စားကတော်ကြီးကို ကြည့်၏။ နာတာရှာ၏ အကြည့်မှာ
ချစ်ခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းကို ဖော်ပြ
သောအကြည့် ဖြစ်လေသည် ။

"မေဖျား" နာတာရှာသည် မိခင်မြို့စားကတော်ကြီးကို
ဖိစီးနှိပ်စက်လျက်ရှိသည့် သောက များကို ကိုယ်စားဝင်၍ ယူရန်ရှိသမျှ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် မြို့စားကတော်ကြီးမှာ ကား အညွန့်တလူလူတက်ဆဲ
တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားသော သားငယ်ပီတာမရှိသည့်နောက်တွင်
မိမိသည် လည်း ဤလောကကြီးတွင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တော့ မည်
မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်လျက် သတိရနေရာမှ တစ်ဖန် ကယောင်ကတမ်း
ပြောဆိုနေပြန်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် နာတာရှာအဖို့ ထိုနေ့၊ ထိုည၊ နောက်နေ့၊ နောက်ညများ
သည် မည်သို့မည်ပုံ ကုန် ဆုံးသွားသည် ကို ကောင်းစွာပင်
မမှတ်မိတော့ချေ။ နာတာရှာသည် အိပ်လည်း မအိပ်၊ မိခင် မြို့စား
ကတော်ကြီး၏ အပါးမှ လည်း မခွာတော့ချေ။ နာတာရှာသည်
မြို့စားကတော်ကြီးအား နှစ်သိမ့် အားပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ
သတိလက်မလွတ်စေရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိလေသည် ။ မြို့စားက
တော်ကြီး၏ အနီး၌ နာတာရှာ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသော
အချစ်စိတ်သည် အမြဲတစေ စောင့်ကြပ် ဝန်းရံလျက် ရှိသည် ဟု
ထင်ရပေ၏။

တတိယည၌ မြို့စားကတော်ကြီးမှာ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်လျက်
ရှိသည့်အလျောက် နာတာ ရှာသည် ထိုင်ဖုံလက်တင်တွင်

ခေါင်းတင်ကာ မေ့ခနဲပျော်သွား၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာဘက်မှ တကျိ
ကျိမြည်သံကြောင့် နာတာရှာသည် လန့်နိုးလာပြန်လေသည် ။
မိခင်မြို့စားကတော်ကြီးသည် အိပ်ရာ ထက်တွင် ထိုင်ကာ
တစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးစကားပြောနေလေသည် ။

"သားလေး၊ သားလေး ပြန် လာပြီနော်။
မေဖျားဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ဪ၊ သားလေး ပင်ပန်းလာသလား။
ဟုတ်မှာ ပေါ့။ သားလေး လက်ဖက်ရည်သောက်မလား"

နာတာရှာသည် ခုတင်ဆီသို့ ထလာခဲ့သည် ။

"ကြည့်စမ်း ထွားလာလိုက်တာ၊ နည်းတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီး
မဟုတ်ဘူး ။ တကယ့် ယောက်ျားကြီး ကျနေတာပဲ"

မြို့စားကတော်ကြီးသည် နာတာရှာ၏ လက်ကိုဖမ်းဆုပ်၍
တိုးတိုးပြောလျက် ရှိ၏။

"မေဖျား၊ မေဖျား။ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်"

"ဟင်၊ သမီးထွေး၊ သမီးထွေး၊ မေဖျားရဲ့ သားလေးမရှိတော့ဘူး
သမီးထွေးရဲ့ ။ သားလေး မရှိတော့ဘူး"

မြို့စားကတော်ကြီးသည် နာတာရှာကို ဖက်၍ ပထမဆုံးအကြိမ်
စတင်ငိုကြွေးခြင်း ပြုလေ သည် ။

အခန်း(၃)

မင်းသမီးလေးမေရီသည် မော်စကိုသို့ ပြောင်းရွှေ့မည့်အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းထားလိုက်၏ မြို့စားကြီး ရှေ့စတော့ဗ်နှင့် ဆွန်ယာတို့ သည့် မြို့စားကတော်ကြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်လို ဖြစ်ငြား နာတာရှာကို မိခင်အပါးတွင် နေစေသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေသည် ။

၎င်းတို့ အထင်၌ မြို့စားကတော်ကြီးကို အကျိုးမဲ့ ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်းမှ တားဆီးနိုင်သူမှာ နာတာရှာတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည် ဟု ထင်၏။ နာတာရှာသည် လည်း ရက်သတ္တသုံးပတ်မျှ မိခင်မြို့ စားက တော်ကြီးအနီးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ စောင့်ကြည့်၏။ အိပ်လျှင်လည်း အနီးရှိ ပက်လက်ထိုင်ပုံတွင် အိပ်သည် ။ မြို့စားကတော်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် အစာကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်းတို့ ကို ပြုသည် ။ မိမိ၏ ချိုသာနူးညံ့သော ချောမော့နှစ်သိမ့်သံသာလျှင် မိခင်မြို့စားကတော်ကြီး၏ စိတ်သက်သာခြင်းကို ဖြစ်စေသည့်အတွက် စကားစမြည်ပြောနေတတ်သည် ။

သို့သော်လည်း မိခင်မြို့စားကတော်ကြီး၏ စိတ်အနာသည် မကျက်တော့ချေ။ ပီတာ သေဆုံး ခြင်းသည် မြို့စားကတော်ကြီး၏ ဘဝကို တစ်ဝက်ခွဲ၍ ယူသွားခဲ့လေပြီ။ ပီတာသေဆုံးကြောင်းကို ကြားရသည့်အချိန်၌ မြို့စားကတော်ကြီးသည် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍

လန်းဆန်းလျက်ရှိသေးသော အ သက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်လကြာ၍ ခန်းဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာ သည့်အခါ၌ ကား လောကီကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားတော့သော သတိအယွင်းယွင်း အချွတ်ချွတ် ဖြစ်လျက်ရှိသည့် အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော်လည်း မြို့စားကတော်ကြီးကို မသေရုံတစ်မည်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့အောင် ရိုက်ပုတ်ခဲ့သည့် လောကဓံတရား၏ ဤရိုက်ပုတ်ချက်ကြီး။ ထိုဒုတိယ ရိုက်ပုတ်ချက်ကြီးသည် နာတာရှာကိုကား ပြန်လည် ရှင်သန်လာအောင် မြေတောင်မြှောက် ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည် ။

စိတ်ခန္ဓာကြီး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်၏ အနာသည် ရုပ်ခန္ဓာ ကိုယ်၏ အနာနှင့်တူပေသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ နက်သောဒဏ်ရာတစ်ခုသည် အချိန်တန်သောအခါ၌ ကျက်စပြုလာကာ အနာဝသည် တဖြည်းဖြည်း ပိတ်သွားနိုင်သည် သာ ဖြစ်၏။ စိတ်၏ အနာသည် လည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော အနာဖြစ်စေ၊ စိတ်၌ ဖြစ်သော အနာဖြစ်စေ ‘အသားနုတက်ခြင်း’တည်းဟူသော အတွင်းမှ အသက်ဓာတ်အား၏ ရှင်သန်နိုးကြား ခြင်းဖြင့်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်ပေသည် ။

နာတာရှာ၏ စိတ်အနာသည် ဤနည်းဖြင့် ကျက်လာခဲ့၏။ မင်းသားကလေး အင်ဒရေ ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်၌ မိမိ၏ ဘဝသည် ဆုံးခန်းတိုင်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီဟု နာတာရှာ ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မိခင် မြို့စားကတော်ကြီးအပေါ်၌ ဖွဲ့နှောင်အပ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် တစ်မူဟုတ် ချင်း ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရာ (ချစ်ခြင်းမေတ္တာတည်းဟူသော) လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သည် ခန္ဓာကိုယ်

တွင်း၌ လည်ပတ်လှုပ်ရှား လာပြန်သည် ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ရှင်သန်နိုးကြားလာသည် ၌ ဘဝသည် လည်း ရှင်သန်နိုးကြား လာလေတော့သည် ။

နာတာရှာနှင့် မင်းသမီးလေးမေရီတို့ သည် မင်းသားကလေး အင်ဒရေ ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြ၏။ ယခုတစ်ဖန် ဝိတာကွယ်လွန်သည့်အခါ၌ ကား ထိုရင်းနှီးမှု သည် ပို၍ ခိုင်မာလာပြန်ပေသည် ။ မင်းသမီးလေးမေရီသည် မော်စကိုသို့ပြောင်းရွှေ့ရန် ကိစ္စကို ဆိုင်း ထားလိုက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တသုံးပတ်မျှလုံး ကလေးသူငယ်တစ်ဦးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့်နှယ် နာတာရှာကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လျက် ရှိလျက် ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌ နာတာရှာမှာ မိခင်မြို့စားက တော်ကြီး၏ အပါးတွင် မအိပ်မနေ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့ရခြင်းတို့ ကြောင့် သိသိသာသာကြီး ချုံးကျ သွားခဲ့လေပြီ။

တစ်ညနေ၌ မင်းသမီးလေးမေရီသည် နာတာရှာတစ်ယောက် ခိုက်ခိုက်တုန်၍ အဖျားတက် လျက် ရှိခြင်းကိုမြင်သည် ၌ နာတာရှာကို မိမိ၏ ခန်းဆောင်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲစေ၏။ နာတာရှာသည် အိပ်ရာတွင် လှဲ၏။ သို့ရာတွင် မင်းသမီးလေးမေရီက ကန့်လန့်ကာများကို ဆွဲစေပြီး နောက် ခန်းဆောင်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်မည်အပြု၌ နာတာရှာသည် မင်းသမီးလေးမေရီကို လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည် ။

"မအိပ်ချင်ဘူး အစ်မတော် ထိပ်ထား။ နာတာရှာအနား ခဏလောက်ထိုင်ပါလား"

"ညီမ ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်။ အိပ်ပါတော့လား"

"မအိပ်ချင်သေးဘူး အစ်မတော်။ ဘာဖြစ်လို့ အစ်မတော်ထိပ်ထားရဲ့ ခန်းဆောင်ထဲခေါ်လာ တာလဲဟင်။ မေဖျား မေးနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"အရီးတော် သက်သာသွားပါပြီကွယ်။ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး။ သတိမလွတ်ဘဲ စကားကောင်း ကောင်းပြောနိုင်နေပြီပဲ"

နာတာရှာသည် အိပ်ရာထက်၌ လှဲလျက် အမှောင်တစ်ဝက် အလင်းတစ်ဝက်ထဲ၌ မင်းသမီး လေးမေရီ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်လျက်ရှိ၏။

"အစ်မတော်ထိပ်ထားဟာ အစ်ကိုလိုပဲလား"ဟု နာတာရှာ တွေးမိ၏။ "ဟုတ်တယ် အစ်ကို နဲ့ တူတဲ့ အချက်တွေလဲ ရှိတယ်။ မတူတဲ့ အချက်တွေလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတော်ထိပ်ထားက သိပ် ပြီး ကျမ်းတတ်စာတတ်ရှိဟန် မတူဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အတွေး ရှိတယ်။ ထူးဆန်းတယ်။ နားလည်ဖို့ ခက် တယ်။ အစ်မတော် ထိပ်ထားဟာ ငါ့ကိုချစ်ရှာသားပဲ။ အစ်မတော်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုများ နေ ပါလိမ့်။ စိတ်သဘောကောင်းတာတွေချည်းပဲ ရှိလေမလား။ အစ်မတော်ရဲ့ စိတ်ထားကကော ဘယ်လိုလဲ။ ငါ့ကို ဘယ်လိုများ ထင်သလဲ။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အစ်မတော်ထိပ်ထားဟာ စိတ်ကောင်းနှလုံး ကောင်းရှိသူတစ်ယောက်ပါ။"

"အစ်မတော်ထိပ်ထား" နာတာရှာသည် မင်းသမီးကလေးမေရီ၏ လက်ဆွဲ၍ မရဲတရဲ ခေါ် လိုက်၏။ "အစ်မတော်ထိပ်ထား နာတာရှာကို စိတ်နှလုံးမကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ နော်။ မထင်ဘူး မဟုတ်လားဟင် အစ်မတော်ထိပ်ထား။ နာတာရှာလေ အစ်မတော် ထိပ်ထားကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ နာတာရှာတို့ နှစ်ယောက် တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာတွေအဖြစ် နေကြရ အောင်နော်။ နော်

အစ်မတော်ထိပ်ထား"

နာတာရှာသည် မင်းသမီးလေး မေရီကိုဖက်၍
မျက်နှာနှင့်လက်များကိုနမ်းရှုပ်၏။ မင်းသမီး လေးမေရီသည်
ရှက်သလိုလိုရှိသော်လည်း နာတာရှာက ၎င်း၏ အချစ်ကို
ဤသို့ပြလိုက်သောအခါ တွင် ကြည်နူးလျက်ရှိလေသည် ။

ထိုနေ့မှ စ၍ မိန်းမများ အချင်းချင်းကြား၌ သာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော
နူးညံ့ပြင်းထန်သော အချစ်စိတ် တစ်မျိုးသည် မင်းသမီးလေးမေရီနှင့်
နာတာရှာတို့ နှစ်ဦး၏ ကြား၌ ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့လေသည် ။ ယင်း တို့
နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြဲတမ်းပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လျက်၊
ချိုသာနူးညံ့ သော စကားများကိုဆို လျက် မခွဲနိုင်
မခွာရက်လောက်အောင် တပူးတွဲတွဲဖြစ်လျက် ရှိကြလေ သည် ။
တစ်ယောက်မရှိလျှင် တစ်ယောက်က မနေတတ်
မထိုင်တတ်အောင်ဖြစ်ကာ နောက်ကတကောက်
ကောက်လိုက်နေတတ်သည် ။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးအဖို့ ၌
မိမိတစ်ယောက်တည်းနေလျှင် သင့်တင့်ညီညွတ်ခြင်း ရှိချင်မှ ရှိဦးမည်။
ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်အတူနေရခြင်းကား တစ်ယောက်တည်း
နေရသည် ထက်ပင် သင့်တင့်ညီညွတ်လျက်ရှိသည် ဟု
ထင်လျက်ရှိကြလေသည် ။ မိတ်ဆွေရင်းချာ သဘောထက်
သာလွန်သောခံစားမှု မျိုးသည် ၎င်းတို့ ရင်တွင်း၌
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြလေသည် ။ ထိုခံ စားချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ၎င်းတို့
ဘဝသည် နှစ်ဦးပေါင်းထားမှ သာ ဘဝအဖြစ်လုံးဝ ပြည့်စုံ မည်ဟူသော
ခံစားချက်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် နာရီပေါင်းများ စွာ

ငြိမ်သက်ငေးမောနေတတ်ကြလေ သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လည်း
အိပ်ရာထဲဝင်သည့်အချိန်မှ စ၍ နံနက်မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ စကား
အမျှင်မပြတ် ပြောကြသည် ။ အများအားဖြင့်ကား ငယ်ငယ်တုန်းက
အကြောင်းများကိုသာ ပြောလေ့ရှိကြ၏။ မင်းသမီးလေးမေရီက
၎င်းငယ်ငယ်က နေထိုင်ခဲ့ရပုံနှင့်တကွ ခမည်းတော် မင်းသားကြီးအ
ကြောင်း၊ မယ်တော်ကြီးအကြောင်း၊ ၎င်း၏ စိတ်ကူးမျှော်မှန်းချက်များ
အကြောင်းကို ပြောပြတတ် ၏။ ထိုအခါတွင် နှိမ့်ချခြင်း၊ ရိုကျိုးခြင်း၊
ချစ်ခင်ခြင်း၊ ခရစ်ယာန်သာသနာတော်၏ အဆုံးအမ ဖြစ်သော
ကိုယ်ကျိုးမဲ့ခြင်း စသည့်တရားများမှ အတန်ကြာ ဝေးနေခဲ့သော
နာတာရှာသည် မင်းသမီးလေးမေရီအား
ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းတည်းဟူသော မေတ္တာ၏ အဟု န်ဖြင့်
မင်းသမီးလေးမေရီ၏ ငယ်စဉ်ဘဝကိုပါ မြတ်နိုးရကောင်းမှန်း
သိလာခဲ့လေပြီ။ မိမိသိနားလည်ခြင်း မရှိခဲ့သောဘဝ၏
အခြားတစ်ဖက်ကို နားလည်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့လေပြီ။ ယခင်က
နာတာရှာသည် အခြားပျော်ရွှင် မှုမျိုးလောက်ကိုသာ
နားလည်ခဲ့သည့်အတွက် ရိုကျိုးနှိမ့်ချခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊
အနစ်နာခံခြင်းတို့ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို
နားမလည်ခဲ့ချေ။ စာနာထောက်ထားရကောင်း မှန်းလည်း မသိခဲ့ချေ။
ယခုသော် နာတာရှာသည် ထိုအရည်အချင်းများကို နားလည်ခဲ့လေသည်
။ ဤသို့သော အရည်အချင်းများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးရကောင်း မှန်း
သိလာခဲ့လေပြီ။ မင်းသမီးလေး မေရီအဖို့ ၌ လည်း နာတာရှာ၏
ငယ်စဉ်တောင်ကျေးက အဖြစ်အပျက်များ နှင့် လူလားမမြောက်
တမြောက်အရွယ်က အဖြစ်အပျက်များကို ကြားပြီးသည် ၏ အဆုံး၌
ယခင်ကမိမိနားလည်ခဲ့ခြင်း မရှိသော ဘဝ၏ အခြားဘက်တစ်ဖက်ကို

နားလည်လာခဲ့လေပြီ။ လူ့ဘဝကြီးကို ယုံကြည်သက် ဝင်ခြင်း၊ လူ့ဘဝကြီး၏ ရိပ်ငြိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတတ်ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းများကို နှစ်သက် မြတ်နိုးရကောင်းမှန်း သိမြင်လာခဲ့လေပြီ။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သူ့အကြောင်းကိုကား မပြောကြချေ။ (၎င်းတို့ ၏ အထင်၌) သူနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက် များကို စကားဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းသည် ထိုခံစားချက်များ ၏ ကြီးမားခြင်းကို သေးငယ်ယုတ်ညံ့အောင် ပြုရာရောက်သည် ဟု ထင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ သူ့အကြောင်းကို တစ်ခွန်းတပါဒမျှ မပြောဘဲ နေကြခြင်းဖြင့် သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စပြုလာခြင်းကိုမူ ၎င်းတို့ သတိမထားမိကြချေ။

နာတာရှာမှာ ပိန်ချုံးကာ အသားအရေ ဖြူရော်စပြုလာခဲ့လေသည် ။ နာတာရှာ၏ ကျန်းမာ ရေး အခြေအနေမှာ ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်စပြုလာရကား တစ်အိမ်လုံးကပင် နာတာ ရှာ၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုတစိုက် ပြောဆိုကြ၏။ နာတာရှာကမူ ဤသို့ မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို အရေး တယူလုပ်၍ ပြောဆိုခြင်းအတွက် ကျေနပ်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံလည်း နာတာရှာ သည် သေခြင်းတရားကိုမျှမက နာမကျန်းဖြစ်ခြင်း၊ အားအင်ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ အလှပျက်ခြင်းတို့ ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည် ။ ထိုအခါများ ၌ နာတာရှာသည် ဗလာကျင်း လျက်ရှိသော မိမိ၏ လက်မောင်းများကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိရာက ၎င်းတို့ ၏ သေးကွေးကြုံ လှီ ခြင်းကို တွေ့ရသည် တွင် အံ့ဩခြင်း

ဖြစ်မိသည် ။ နံနက် အိပ်ရာထ၌ လည်း ချောင်ကျလျက်ရှိသော မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် သတိပြုမိသည် ။ (၎င်း၏ မျက်နှာသည် ယခုလို ချောင်ကျလျက် ရှိစဉ်တွင် သနားစရာကောင်းသည် ဟု စိတ်တွင် ထင်မိပါသေးသည် ။) လောက၌ ရှိရှိသမျှသော အရာတိုင်းသည် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည် မှန်သော်လည်း တစ်နေ့တွင် ဤသို့ပင် ဖြစ်ရတော့မည်ဟု ဆင်ခြင်မိလေ သည် ။

တစ်နေ့သ၌ နာတာရှာသည် အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားသို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည် တွင် အသက် ရှူရမရလောက်အောင် ရင်ထဲ၌ မွန်းကျပ်လျက်ရှိသည့် ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ နာတာရှာသည် ထိုအချက်ကို သတိမပြုမိသေးဘဲ အကြောင်းတစ်ခုရှာကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ မိမိ၏ အားကို စမ်းသပ်သည့်သဘောဖြင့် လှေကားသို့ ပြေးတက်ခဲ့ပြန်သည် ။ ထိုအချိန်၌ ကား အသက်ရှူ၍ မဝအောင် ဖြစ်နေခြင်းကို သတိပြုမိခဲ့လေပြီ။

တစ်ခါ၌ လည်း နာတာရှာသည် အစေတော်ကြီး ဒွန်ယာရှာကို အော်ခေါ်သည့်အခါ၌ အသံ တုန်လျက်ရှိခြင်းကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ မကျေနပ်သေးဘဲ ဒွန်ယာရှာ လာနေပြီကို သိ လျက်နှင့်ထပ်၍ အော်ခေါ်ပြန်သည် ။ ယခင်က သီချင်းဆိုခဲ့စဉ်က အသံမျိုးရအောင် ရင်တွင်းမှ လှိုက်၍ အသံကို ညှစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ့်အသံကို ကိုယ်သတိထားနားထောင်၍ ကြည့်၏။

နာတာရှာသည် ထိုအချက်ကို သိကောင်းမှ သိ၍ ယုံကောင်းမှ ယုံမည်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ ဝိညာဉ်ကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၍ ထိုးဖောက်၍ မရနိုင်ဟု ထင်ရသော (သောကတည်း ဟူသော) အပေါ်ယံ

မြေလွှာအောက်၌ ကား စိမ်းစိုနူးညံ့သော အညွန့်အညောက်တို့ တလူလူ
ပြုထွက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ထို အညွန့်အညောက်တို့ သည်
အမြစ်သွယ်ကာ နာတာရှာကို ဖိစီးနှိပ်စက်လျက်ရှိသည့်
သောကပရိဒေဝ တို့ ကို ခက်လက်ညွန့်ရှင်တို့ ဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းသွားစေတော့မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုအခါ၌ နာတာရှာ၏
သောကတို့ သည် ထိုအညွန့်အညောက်များ အောက်တွင်
ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့မည်။ နာတာ ရှာ၏ စိတ်ဒဏ်ရာသည်
ကျက်စပြုလာခဲ့လေပြီ။

ဇန်နဝါရီလကုန်၌ မင်းသမီးလေးမေရီသည် မော်စကိုမြို့သို့
ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေရာ မြို့စား ကြီး ရှေ့စတော့ဗ်သည်
သမားတော်များကို ပြသရန်အတွက် သမီးထွေး နာတာရှာကို မင်းသမီး
လေးမေရီနှင့်အတူ ထည့် လိုက်လေသည်။ ။
